

Uvilkårlig vendte han sig med et Spørgsmål til Barbara, der lå på Knæ foran Kakkellovnen og lavede Ilden med en Fjerving; men den Gamle lod sig ikke fravriste nogen Oplysning. Hun blev mere og mere fortumlet af dette Besøg, der fyldte hende med onde Anelser. Alene det at høre en fremmed Røst i denne Stue virkede på hende som et ulykkespående Brud på Vorherres Orden.

En Dør blev i det samme langsomt åbnet, og et Øjeblik efter trådte den Syge besværligt over Tærsklen. Han blev stående derhenne med sænket Hoved og støttede sig til Dørkarmen med den ene Hånd. Han stod der i en falmet Slobrok og havde store, grå Filtsko på Fødderne.

Også Asmus Hagen blev et Øjeblik stående. Så vel forberedt han havde været på det Syn, der her mødte ham, var Indtrykket dog så stærkt, at han ikke straks kunde mestre sin Bevægelse.

„Torben! Gamle Ven!“ udbrød han så og gik imod ham med udbredte Arme.

„Se ikke på mig!“ sagde den Syge uden at se op og strakte Hånden værgende ud for sig.

„Kære Ven! Hvordan står det til med dig?“

Asmus Hagen lagde sin Arm om hans Skulder. Men da kom den Syge til at ryste over hele Kroppen. Det så et Øjeblik ud, som om han skulde briste i Gråd. Men også kun et Øjeblik. Så rettede han sig skamfuld. Han slap Dørkarmen for at gå ind i Stuen; men da han havde undset sig ved at vise sig for Vennen med sin Støttekæp, og Sindsbevægelsen yderligere havde lammet Bene, kunde han ikke røre sig af Pletten. Han var aldeles hjælpeløs. Stuen begyndte at løbe rundt for ham. Asmus måtte tage ham under Armen og føre ham hen til hans Lænestol ved Kakkellovnen, hvor Barbara i Forvejen havde lagt et Par Puder tilrette.

I den følgende Time sad de to Venner overfor hinanden og talte sammen, mens Mor Barbara idelig gjorde sig et Ærende ind i Stuen og i stor Uro kresede om sin Herre med en svag Klynken som en skinsyg Hund. Asmus Hagen vovede sig foreløbig slet ikke til at gøre Spørgsmål men fortalte løst og fast om sine egne Oplevelser, alt mens han i det skjulte gjorde sine Iagttagelser. Han bragte Hilsener fra gamle Venner, og da den Syge mistænksomt spurgte ham, hvad der havde drevet ham til Jylland netop nu, gav han en Historie tilbedste om, at en Patient i Århus havde kaldt ham derover,